

Küll ilus õitsemine äratab hääd lootust,
Et selle järel wili walmib säält,
Mis teha wõib, kui sügise ta lõikust
Si saakski oma põllu päält!
Maailma weidrus walmistaks siis ootust,
Müll kuuleb õige armastaja häält:
„Tule, siin sinul pole aega enam,
Sest taewas arm ja elu on ju kenam!”

Jaan Lipp.

Mõnesugused tükkid.

Kuri tohter. Kui lapsed rahaga mängivad, siis ei ole see kunagi mitte hää asi ja siis weel koguni mitte, kui raha mõni waskraha on, sest wahel on oma jagu kihwti juures ja seda ei soowi ju keegi mõistlik inimene oma lapsele ega kellegile. Kord käis ühe abielu paari käsi halwaste, kes seda mitte tähele ei ole pannud. Nende lapsukene oli ühe kopiku alla neelanud ja just wanemate eneste filma all. Selle üle hirmusiwad wanemad wäga

ja ruttasiwad ruttu tohtri juure, kes weel ainult raha kätte oleks saanud ja nende armast last surmast päästnud. Seesinane tohter oli aga linna päärahawastuwõtja kõige kurjem wihamees ja et nimetatud päärahawastuwõtja kord awaldanud oli, et tema pääraha wõlgu ei jätta, mitte kopikat ka kellegile ja saawat seda, kas kust tahte wälja tõmbama. Tohter arwas nüüd enesele parajaks ajaks, mill oma wihamehele ninaniipsi wõis lasteda ja saatis neid wanemaid edasi päärahawastuwõtja isanda juure, kes isi olewat ütelnud, et tema tahtwat ka seda kõige wiimast kopikut wälja wõtta. Wanemad ei aimanud tohtri pärdiku teust kedagi, waid läksiwad aga kärmeste juhatatud abiandja juure. Sinna jõudnud, leidsiwad nad päärahawastuwõtja, parajaste oma protsenta kocku arwamas, kes nende käest kohe küseda ja walju häälega küsis: „Mis on, nu, nuh, mis on?” „Ah, kostis ärahirmunud lapse ema, „meie lapsukene neelas kopikutüki alla ja kui seda mitte enam kätte ei saa, siis peab